

Hannes van Huubkes

Jager, veerbaas, kastelein

Hannes Steenbekkers wordt op 2 mei 1916 geboren op Het Wild. Hij is de zoon van Hubertus Steenbekkers en Sophia van Kessel die daar op nummer D10 een café hebben.

De naam Hannes Steenbekkers zegt de mensen niet zoveel. 'Hannes van Huubkes' heet hij, vanaf het moment dat hij geboren wordt. Hij groeit op in

een aangename omgeving. Het is rustig in dit stukje Brabant en de natuur is er weelderig en ongerept. Ruimte genoeg voor kinderen om te spelen en om de wereld te ontdekken. Als Hannes zes jaar oud is gaat hij naar de lagere school in Alem. Zijn beste vriendje in de buurt is Johan van Kessel die een maandje ouder is dan hij. Ook Johans ouders hebben hier een café, zij wonen op nummer D4. In het voorjaar en de zomer is er van alles te zien en te doen onderweg, zodat het soms een uitdaging wordt om nog op tijd op school te zijn.

Samen ontdekken de jongens de omgeving en ze vinden altijd wel iets om mee te spelen. Auto's rijden er nog niet, en paard en wagen zijn traag genoeg om nog snel opzij te kunnen springen als dat nodig mocht zijn. In en om de cafés en de boerderijen valt veel te ontdekken en de jongens onderzoeken alles wat maar enigszins hun aandacht weet

Een schoolfoto uit 1926. Rechts op de knieën Hannes (blond) en Johan.

te vangen. Aan de Maas ligt het voetveer naar Driel dat door de opa en de oom van Johan bediend wordt. Ze kunnen er uren naar kijken en soms mogen ze meevaren. Een machtig gevoel geeft dat, heerser over de Maas voelen ze zich dan. Misschien ligt hier wel de kiem voor het latere beroep van Hannes Steenbekkers, want kort nadat de Maas gekanaliseerd is komt er een vaste veerpont tussen Maren en Alem en met zijn achttien lentes is Hannes de eerste veerbaas op dit vaartuig. Uiteraard zullen de

talrijke schippers onder de voorouders van zijn moeder hier ook invloed op hebben gehad. Die achttien lentes markeren nóg een mijlpaal in zijn leven want als verjaardagscadeau krijgt Hannes zijn eigen jachtgeweer. Een traditie die Huub Steenbekkers in ere houdt. Hij neemt zijn zonen al vroeg mee op jacht en tegen de tijd dat ze achttien zijn weten ze precies hoe ze met een jachtgeweer moeten omgaan.

Regelmatig gaan ze samen jagen totdat broer Piet zichzelf verwondt tijdens het schoonmaken van zijn jachtgeweer en als gevolg daarvan blind wordt. Voortaan zal Piet niet meer van de partij kunnen zijn, maar bij elke foto die van de jagers gemaakt wordt, laten ze overduidelijk een plek leeg, zodat duidelijk is dat daar nog iemand had moeten staan.

De veerpont is Hannes zijn lust en zijn leven. Een verantwoordelijke baan met toch veel vrijheid en een werkomgeving die nooit verveelt. Aan de Marensse kant van de Maas staat een kleine houten keet waar Hannes soms de nacht doorbrengt. Hannes weet al vroeg in zijn leven wie zijn vrouw zal worden, alleen zal ze dat zelf ook moeten willen natuurlijk. Negen jaar hebben ze verkering, Nelleke Steenbruggen en hij, en een van de mooiste foto's die hij altijd bij zich draagt is die van zijn verloofde op 'zijn' veerpont. Hannes zelf mag er trouwens ook zijn.

Als ze trouwen zitten ze midden in de oorlog. Het is 30 augustus 1944 en in Maren zijn de Engelsen inmiddels de baas. Als het bruidspaar na de kerkelijke huwelijksvoltrekking met genodigden naar het café van Drika de Meurs loopt, staan de soldaten als een soort erehaag langs de dijk. Er is door de familie zelfs een echte feestgids gemaakt met liedjes over de kersverse echtelieden. *'Toen Hanneske naar school toe ging'* op de wijs van *'Toen onze mop een mopje was'* blijkt die dag een populair liedje. En omdat de feestgids goed bewaard blijft, ontwikkelen ook hun kinderen later een voorkeur voor dit liedje. Ze zullen het zelfs zingen op hun eigen bruiloften. Nelleke en Hannes trekken voorlopig in bij haar moeder Tonia Steenbruggen-Moos, die aan de dijk in Maren woont. Maar eerst dient Hannes zich uit de voeten te maken. Een dag daarvoor heeft hij namelijk de veerpont onklaar gemaakt en dat wordt hem zeer kwalijk genomen door de Duitsers, die daardoor niet meer met materieel aan deze kant van de Maas kunnen komen. Hij vertrekt samen met Nelleke en haar moeder naar de Sprundelse schoenenfabriek. Via adressen in Rosmalen en Lithoijen komen ze uiteindelijk terecht bij Toebast in Lith, waar ze de laatste drie

maanden van de oorlog doorbrengen. De vriendschapsband die in deze periode ontstaat tussen beide families, wordt door hun kinderen nog steeds onderhouden.

Als de oorlog voorbij is liggen het huis en het café op Het Wild in puin. Slechts het kleine schuurtje staat nog overeind. Er is een oude foto bewaard gebleven van vader Huub Steenbekkers bij dit schuurtje.

Onder langs de nieuwe dijk tussen Het Wild en Maren, aan de Burgemeester Smitsweg, mag Huub zijn café opnieuw opbouwen. Het huis van Antonia Steenbruggen-Moos aan de Marensse dijk is weliswaar leeggeplunderd, maar nog bewoonbaar en snel zorgen Hannes en Nelleke voor de eerste noodzakelijkheden, want binnenkort zal hun eerste kindje geboren worden. Gelukkig heeft Hannes werk. Elke morgen trekt hij op de fiets de polders in en de uiterwaarden op voor Rijkswaterstaat want er is veel te doen.

In 1954 zegt hij de Maas en de polders voorgoed vaarwel. Vader Steenbekkers is ziek en overlijdt in augustus 1954. Hannes verzorgt vanaf die tijd de boerderij en vanaf 1957 ook het café en de bijbehorende bezinepomp. Om die reden zijn de horecavergunningen al eerder op zijn naam gezet. Hannes combineert zijn werkzaamheden aanvankelijk nog een jaar met werken voor Overslagbedrijf De Maas van de heer Kalle, die zijn intrek heeft genomen in het café van Drika de Meurs. Annie en Sofie Steenbekkers, zijn oudste dochters, herinneren zich nog dat ze op zaterdagmiddag met Hannes mee mochten op de fiets om er zijn weekgeld te gaan halen. In hun mooiste jurkjes zitten de meisjes op een barkruk, en kijken hoe Drika een flesje limonade verdeelt over twee glazen. Daarna komt het kleine bordje met pinda's uit de automaat die op de tapkast staat. Ze vervelen zich nooit want Drika is hartelijk en aardig en bovendien duurt het niet zo heel lang, want Hannes heeft altijd nog wat te doen.

Soms, als er tijd en gelegenheid voor is gaat Hannes nog jagen. Annie mag weleens met hem mee de polder in. Bij het land 'de Nolder', daar waar nu de kern van Maren-Kessel is ontstaan rond de kerk, loopt dan nog een sloot waar 's avonds eenden komen. Hannes legt zijn fiets neer en zet zijn dochttertje achter een berg loof, waar ze in de schemering muisstil toekijkt hoe haar vader op eendenjacht gaat.

In de boerderij staan in de loop van de jaren zo'n 20 koeien en wat kleinvee. Op het Wild ligt nog een stuk land ('de Krib' bij de oude loswal) dat bij de boerderij hoort en onder aan de dijk vlakbij ligt nog een stuk. Als er een koe moet kalveren komt veearts Cranen en altijd is er wel iemand die helpt als het nodig is.

Zoals iedere rechtgeaarde Marenaar is Hannes vanaf zijn jongenstijd lid van het Gilde Sint Lambertus. Samen met Hent van Kessel fietst hij lange tijd naar Berlicum op zaterdagmiddag, waar ze les krijgen in vendelzwaaien. Hannes is er goed in, evenals nu in 2010 zijn kleinzoon Corné (Huubszn), die alweer jaren de vendeliers aanvoert.

Rond 1957 verhuizen Hannes en Nelleke definitief naar het café, waar ook hun beider moeders inwonen: Antonia Steenbruggen-Moos en Sophia Steenbekkers-van Kessel. Het gezin bestaat in de zestiger jaren uit tien mensen: Hannes en Nelleke, de beide grootmoeders, de zonen Huub, Harrie en Willem en de dochters Annie, Sofie en Gerda. Annie en Sofie zorgen er samen met moeder voor dat het café er altijd 'spic en span' uitziet. Elke maandagmorgen bijvoorbeeld wordt de houten vloer geschrobd en gedweild en als ze enige tijd later droog is, geboend met een boenblok.

Ondanks het feit dat het café buiten het dorp ligt, is er veel aanloop en met de kermisdagen is het er net zo druk als bij het café midden in het dorp. In het weekend is er altijd jeugd uit de omliggende dorpen, vooral uit Alem, maar ook de al wat oudere klanten en de vaste kaartsters doen wekelijks het café aan. Op rustige doordeweekse avonden kun je Hannes achter de tap aantreffen of ernaast, maar in elk geval op zijn praatstoel. Hij kan kleurrijk vertellen en geeft zijn verhalen waarheidsgehalte door regelmatig naar deze of gene te verwijzen waar het 'navraag kan lijden'. Het is o.a. om die reden dat er op doordeweekse avonden altijd wel een paar mensen aan de bar zitten. Soms wordt er ook een bruiloft gevierd, want het café zo aan de rand van de polder is een prettige plek om te feesten.

Nellie van Dam komt koken voor het diner en de rest van de catering wordt verzorgd door Hannes en Nelleke met hun twee oudste dochters. Ook de bruiloften van de eigen kinderen worden op die manier gevierd, maar dat is weer veel later.

Hannes is een gemakkelijke vader. Hij verbiedt zijn kinderen nauwelijks iets en als ze uitgaan geeft hij slechts aan dat ze 'rond' elf uur thuis moeten zijn. Ook voor zijn moeder en schoonmoeder is hij aardig en zorgzaam. Als zijn schoonmoeder moeite krijgt met trappen lopen, draagt hij haar elke avond naar haar kamer als ze wil gaan slapen. Later, na de dood van zijn eigen moeder, richt Hannes beneden een slaapplek voor haar in. Ze is er zeer mee ingenomen, want nu kan ze alles 'bijhouden'. De meisjes kunnen erover meepraten dat Opoe zo scherp was. Als ze hun verkering uitlaten duurt het geen vijf minuten of het klinkt: "Opschieten nou, het is lang zat geweest, kom maar eens naar binnen". Romantisch is anders, maar zowel de dochter als haar verkering moeten ook wel lachen om oma, die kranig blijft tot aan haar dood in 1968. Ook de oudste kinderen zijn dan inmiddels getrouwd en uitgevlogen en Hannes en Nelleke willen het wat rustiger aan gaan doen. Het café en de boerderij gaan dan ook in de verkoop. Eerder dan gedacht dient zich een koper aan en binnen drie maanden moeten ze het pand opleveren. Hun nieuwe huis in de Wijlsegweg is nog in aanbouw, dus trekken ze in bij hun oudste dochter Annie en schoonzoon Jan van Oorschot die in Jans ouderlijk huis in Maren wonen. Het is best druk, maar zo hoort het gewoon, vinden Jan en Annie, die vaker familie opnemen in hun gezin. Als het huis in de Wijlsegweg klaar en ingericht is, keert de rust weer op alle fronten. Hannes heeft weer tijd voor andere dingen. De pont van Lith, waarop hij sinds 1968 weer voer, is nog steeds een van zijn favoriete plekken, totdat een hartinfarct daar slechts een paar jaar voor zijn pensioen een einde aan maakt. Hannes herstelt maar moet het wel rustig aan blijven doen. Hij mag graag eens hier of daar gaan buurten, of zijn kleinkinderen bezoeken. En er is natuurlijk nog altijd zijn grote passie: jagen. Samen met schoonzoon Jan van Oorschot of diens vader Niek, gaat hij regelmatig 's middags 'het veld in' om een paar hazen te schieten.

Maar Hannes kan ook urenlang alleen buiten zijn. Als hij en Nelleke op latere leeftijd verhuizen naar de Provinciale Weg in de kern van Maren-Kessel, gaat hij vaak vissen aan de Kil achter de dijk. Soms fietst hij over de dijken of loopt hij langs de Maas over de uiterwaarden. Het woord 'eenzaam' kent Hannes niet. Hier heeft hij grond onder zijn voeten, hier ademt hij de geur van de Maas en kent hij de omgeving als zijn broekzak. Net zoals vroeger, toen hij met vriendje Johan speelde langs de Maas, geeft het hem een machtig gevoel. Met het geweer over zijn schouder, en zijn dierbaren in zijn hart, is Hannes van Huubkes overal thuis.

